

1) Αἶξ μεγάλης ἡλικίας πολλὰχ.: Ἐφάγαμε γκιόσα βρα-
στή με φλουσκούνι, νὰ γλείφης τὰ δάχτυλά σου Πελοπν.
(Δάρα Ἀρκαδ.) Ἐσφαξα μιὰ γκιόσα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Αὐτὴ ἡ γκιόσα δὲ θὰ βράσ' οὔτι αὐρίου Ἦπ. || Παροιμ.
Κάλλια γιόσα καὶ κρασί παρὰ κίνα καὶ ρεβέδι (ἡ πτωχεία
συννοσημένη ὑπὸ καλῆς ὑγείας εἶναι προτιμότερα τοῦ μετὰ
κακῆς ὑγείας πλούτου) Πελοπν. || Ἄσμ.

Παίρνουν φαῖ μιὰ σ'κωταριά, γιόσα μιὰ παλιογίδα,
ὄρκο σὰς κάνω 'ς τὸ Θεό, χειρότερη δὲν εἶδα

Ἦπ. Συνών. γερόγινδα, γεροντόγινδα. β) Ψη-
τὸν αἰγίον κρέας (ἐξ αἰγὸς μεγάλης ἡλικίας) Ἦπ. Πε-
λοπν. (Βραχν. Μεσσην.) Στερελλ. (Φθιώτ.) 2) Ὑβριστικῶς
γυνὴ δυσειδῆς μεγάλης ἡλικίας καὶ ἀμαρτωλοῦ πολλάκις
παρελθόντος σύνθηθ.: Βρὲ τὴ γκιόσα πὺ βγῆκε γιὰ γαμπρό!
Παντρεύτηκε τὴ γκιόσα καὶ λάδωσε τ' ἀντερά του σύνθηθ.
Δὲν τηρεῖς πὺ στολίστηκε ἡ γκιόσα, γιὰ νὰ πάη 'ς τὸ πα-
νηγύρι! Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Συνών. κατσίκο-
γρία, τραγόγρια. 3) Ἡ αἶξ ἀδιακρίτως ἡλικίας
ἐνιαχ. Συνών. γίδα.

γκιουσόγιδο τό, Ἦπ. — Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στά-
νης, 30.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκιόσος καὶ τοῦ οὐσ. γίδι.

Αἶξ ἔχουσα μέλαν τρίχωμα ἐπὶ τῆς ράχews καὶ τῶν
πλευρῶν, λευκὸν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ καθετοὺς λευκὰς λω-
ρίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου Πβ. γκιόσος.

γκιουσokάνουτος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γκισουκάνουτα
Μακεδ. Οὐδ. γκισουκάνουτου Θεσσ. (Συκαμν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γκιόσος, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γκέσος,
καὶ κανοῦτος.

Ἐπὶ αἰγῶν, τεφρόχρους μὲ ἐρυθροπὴν κοιλίαν ἢ τρά-
χηλον καὶ ράχιν.

γκιουσόλαγος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γκισολάγια Στερελλ.
(Δεσφ.) γκισολάγια Ἦπ. (Παραμυθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γκιόσος καὶ λάγιος.

1) Ἐπὶ αἰγός, μελανόθριξ μὲ ἐρυθροπὴν κοιλίαν Στε-
ρελλ. (Δεσφ.) 2) Αἶξ μελανόθριξ μὲ καστανοκιτρίνην ἢ
λευκὴν κοιλίαν Ἦπ. (Παραμυθ.)

γκιουσόλιγρος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γκεσολίγρα Πελοπν.
(Δημητσάν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γκιόσος, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γκέσος,
καὶ λίγρος.

Ἐπὶ αἰγῶν, μελανόθριξ καὶ κατὰ μέρη ἐρυθροπὴ.

γκιόσος ἐπιθ. γκέσος Ἦπ. (Ἑλληνικ. Μαργαρ. κ.ά.) Πε-
λοπν. (Βλαχοκερ. Δημητσάν. Κερπιν. Μεγαλόπ.) γκέσους
Ἦπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀρματολικ. Μελιβ. Μοσχάτ. Μυ-
ρόφυλλ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Βόιον Γήλοφ. Γρεβεν. Δα-
σοχώρ Δεσκάτ. Καστορ. Κοζ. Λόφ. Μοσχοπόταμ. Νάουσ.
Σιάτ. Φυτ. Χαλκιδ. κ.ά.) Προπ. (Μαρμαρ.) Στερελλ.
(Ἀστακ. Ἀχυρ. Γραν. Φθιώτ. κ.ά.) γέσους Ἦπ. (Ἰωάνν.)
Θεσσ. (Καλαμπάκ. Συκαμν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) γέσους
Μακεδ. (Βόιον Μοσχοπόταμ.) γκιόσος Βιθυν. Ἦπ. (Δρό-
βιαν. Λάκκα Σούλ. Μαργαρ. Ραδοβύζ.) Μῆλ. Πελοπν. (Ἀ-
ναβρ. Ἀχαῖα Ἀργολ. Βλαχοκερ. Βούρβουρ. Βραχν. Δάρα
Ἀρκαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κατσουλαίικ. Κλειτορ.
Κουνουπ. Λεῦκτρ. Μαζαίικ. Μεσσην. Πιάν. Σαηδόν.

Τριφυλ. Φεν. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Ψαρ. γιόσος Πελοπν.
(Γέρμ. Μάν. Οἴτυλ. Πλάτσ. κ.ά.) γκιόσους Ἀλόνν. Εὐβ.
(Ἀγία Ἀνν. Στρόπον.) Ἦπ. (Κόνιτσ. Κούρεντ. Λάκκα
Σούλ. Μελιγγ. Πρέβ. Φροσ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἄγιος Θεόδωρ.
Ἀμπελ. Τρίκερ. κ.ά.) Θράκ. (Μαῖστρ.) Μακεδ. (Ἀρκοχώρ.
Ἀρν. Βελβ. Βλάστ. Βέρ. Δαμασκ. Στάν.) Στερελλ. (Ἀ-
γιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Δεσφ. Καλοκοπ. Μαλεσ. Ναύπακτ.
Παρνασσ. Σιβ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) γιόσους Ἦπ.
(Ἰωάνν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Καρπεν.) γόσος Πελοπν.
(Κάμπος Λακων.) τζόσος Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ.
Σαηδόν.) γκίσος Πελοπν. (Ἦλ. Καλάβρυτ. Λάμπ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλ. *gesu* = ὑπέρυθρος. Οἱ διὰ τοῦ
γκιό — ἀρχόμενοι τύποι κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ οὐσ.
γκιόσα. Πβ. Ρουμν. *ghio* = βόις ἔχων λευκὰ κέρατα.

1) Συνήθως ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἐνίοτε ἐπὶ ἡμιόνων, κυνῶν καὶ
προβάτων, ὁ ἔχων σῶμα σκοτεινοῦ χρώματος μετὰ λωρί-
δων ἢ κηλίδων ὑπερύθρων πολλὰχ.: Ἀμα 'ς τοῦ ἄλλου σῶμα
ἐν' μαῦρα τὰ γίδια κί 'ς τὴν ἑλὶά κόλλ'να, τὰ λέμι γκιόσα
Στερελλ. (Φθιώτ.) Γκέσα λέγιτι ἡ μαῦρ' γίδα π' ἔχ' δὺο
κουκκινουπές γραμμές 'ς τὸν γκλιέφαρον (=μέτωπον) Θεσσ.
(Μελιβ.) Ἐχουμι πολλὰ σκέδια γκέσις γίδις Μακεδ. (Δε-
σκάτ.) β) Γενικῶς ὁ ἔχων σῶμα ὑπέρυθρον, καστανὸν ἐνιαχ.:
Οἱ γκέσις εἶνι καλὴ ράτσα, βγάν'ν πουλὺ γάλα κί τ'ς ἔχουμι
μαννάρις 'ς τὰ σπίτια Μακεδ. (Δασοχώρ.) Τοῦ γέσου γίδ'
ἔρχιτι σὰ λίγον καστανὶ Μακεδ. (Βόιον) 2) Ἐπὶ τῶν ὡς
ἄνω ζῶων, ὁ ἔχων βασικῶς μέλαν τὸ σῶμα, ὑπόλευκον δὲ
ἐν ἡ καὶ περισσότερα μέρη τοῦ σώματος αὐτοῦ πολλὰχ.:
Γκιόσα γίδα - γκιόσο τραγὶ πολλὰχ. Ἡ γέσους ἡ θ'κὸς μ'
εἶνι τρία χροινῶ κί δὲ φέ'ει οὔτι μέρα ἀπ' τὰ γιδουμάδρια
(φέ'ει = φεύγει) Μακεδ. (Δεσκάτ.) Ἀτιμ' γίδα αὐτεῖν' ἡ
γκέσα Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἦ λ. καὶ ὡς ὄν. ζῶου ὑπὸ τοὺς τύπ. Γκιόσος ὄν. τράγου
ἢ κυνὸς Ἦπ. (Μαργαρ. κ.ά.) Γκιόσους ὄν. κυνὸς Ἀλόνν.
Γιόσης ὄν. ὄνου Μέγαρ. Γκόσους ὄν. ἵππου Μακεδ. (Θεσσα-
λον.) Γκέσους ὄν. κυνὸς Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Θηλ. Γκέσα
ὄν. ἡμιόνου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἦπ. (Κόνιτσ.) Γέσα ὄν. αἰ-
γὸς Κεφαλλ. Γέσω ὄν. ἡμιόνου Θεσσ. οὐδ. Γκέσου ὄν. ὄνου
Μακεδ. (Καστορ.) Γκίσο ὄν. τράγου Πελοπν. (Καλάβρυτ.),
ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκέσας Μακεδ. (Βλάστ.), ὡς παρω-
νύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκέσος Πελοπν. (Λαγκάδ.) καὶ ὡς το-
πωνύμ. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τοῦ Γκέσου Ἦπ. (Κόνιτσ.) Τ'
Γκέσ' τοῦ Μαντρί Μακεδ. (Γαλατ.)

3) Οὐδ. πληθ. οὐσ. ὑπὸ τὸν τύπ. γκιόσα, εἶδος φασιόλων
Ἦπ. (Θεσπρωτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γκιόσοφάσολο.

γκιουσούλης ἐπιθ. Ἦπ. (Μαργαρ. κ.ά.) γκεσουλῆς Ἦπ.
(Αὐλότοπ. Θεσπρωτ. Κωστάν.) — Χ. Χρηστοβασ., Διηγ.
στάνης 6, 40, 190 Διαγων., 35 γκισούλ'ς Ἦπ. (Δωδών.
Κούρεντ. Μελιγγ. κ.ά.) Θεσσ. (Συκαμν. Κρυόβρ.) Μακεδ.
(Βόιον Δεσκάτ. Καστορ. Κοζ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γκισούλ'τ'ς
Μακεδ. (Γρεβεν.) Ἦπ. γισούλ'ς Ἦπ. (Δωδων. Ἰωάνν.)
γκιουσούλ'ς Ἦπ. (Ἀρτοπ.) Μακεδ. (Νάουσ.) Προπ. (Μαρ-
μαρ.) Θηλ. γκισούλου Ἦπ. (Κούρεντ. κ.ά.) Οὐδ. γκισούλ'
(Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμν.) γκεσουλῆκο Ἦπ.
(Μαργαρ.)

Ἵποκορ. τοῦ ἐπιθ. γκιόσος διὰ τῆς καταλ. -οῦ-
λῆς.

Ἐπὶ κυνός, μελανόθριξ μὲ στῆθος καὶ κοιλίαν λευκοῦ
ἢ φαιοῦ χρώματος ἐνθ' ἄν. β) Ὄνομα κυνὸς ἔχοντος τὸ ἀνα-
φερθὲν χρῶμα ἐνθ' ἄν.: Ἐτρεχε ὁ Γκεσουλῆς κί ἀγλῆφε τὰ